

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Madeleine Gray

În așteptarea răspunsului tău

Traducere din limba engleză și note de
Elena Marcu

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Niculescu

Design și ilustrație copertă:
Tudor Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Crenguța Rontea

Corectură:
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRAY, MADELEINE

În așteptarea răspunsului tău / Madeleine Gray ; trad. din lb. engleză
și note de Elena Marcu. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2610-1

I. Marcu, Elena (trad.; note)

821.111

Titlul original: Green Dot
Autor: Madeleine Gray

Copyright © Madeleine Gray 2023
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2515-9

*Pentru cei care trudesesc într-un cântec*¹

¹ Dedicăția face parte din cântecul *Chelsea Hotel No. 2* al lui Leonard Cohen, în original: „*And that was called love for the workers in song*” (N.t.).

*Mă îndrăgostesc și nu știu ce să fac. Aruncați-mă într-o
roabă bântuită și dați-mi foc.*
Hera Lindsay Bird, *Monica*

Înainte să împlinesc treizeci de ani, am fost foarte îndrăgostită timp de câțiva ani de un bărbat care nu intenționa să-și părăsească soția. Nu a existat niciun moment în această relație în care să nu fiu conștientă de ceea ce preziceau toate reprezentările culturale ale unui astfel de aranjament.

Mă descurcasem bine la școală, apoi nu mai descoperisem nimic care să mă facă să simt că am un scop în viață și poate că devotamentul meu față de această relație era, de fapt, un devotament față mine însămi, de a crede că puteam face un bărbat să mă iubească atât de mult, încât să lase în urmă ceea ce știa dintotdeauna, să renunțe la toate așa-numitele lui responsabilități doar pentru a fi în compania mea pentru tot restul vieții. N-aveam nimic de oferit în afară de mine însămi. Nu eram bogată, nu aveam bunuri sau relații importante. Nu aveam copii sau lucruri care să mă lege cu adevărat de vreun loc. În timp ce el avea toate acestea, era foarte bine ancorat în propria lui viață și se apropia de vârsta mijlocie! Tânjeam după stabilitatea pe care părea s-o emane, eram îndrăgostită de promisiunea fericirii banale sugerate de pantalonii scurți cargo și de ochelarii lui de soare cumpărați din farmacie. Eram fermecată de felul în care se îmbinau în el autoritatea unei funcții de conducere și timiditatea exacerbată a cuiva care a fost agresat de colegi în școala

primară și pe care o transformase într-o trăsătură de caracter înduioșătoare. Doamne, îl doream atât de mult! Și eram convinsă că, dacă făceam îndeajuns de multe, dacă investeam îndeajuns de multă energie, dacă așteptam îndelung, dacă eram îndeajuns de înțeleghătoare, îndeajuns de blândă, îndeajuns de amuzantă, îndeajuns de excitată, îndeajuns de grijulie, l-aș fi putut avea. Apoi aș fi putut avea o viață care nu mi-ar mai fi cerut să iau decizii. M-aș fi putut obișnui să mă ghemuiesc în brațele lui, m-aș fi putut adapta la viața lui comodă. Gata cu anxietatea în legătură cu ce să fac sau cu cine să mă văd, sau cum să-mi petrec serile. Aș fi fost a lui, iar asta ar fi fost de ajuns și m-aș fi putut odihni.

Partea întâi

În liceu, colegile de clasă făceau adesea presupuneri în legătură cu jobul visurilor lor și cu facultățile pe care trebuiau să le absolve pentru a-l obține. În ultimul an de liceu, stăteam pe trepte, în pauza de prânz, fete din diferite ierarhii și grupuri sociale, fete cu fuste de lungimi diferite, toate unite de dorința de a completa spațiile goale ale ipoteticului „când terminăm școala“. Cum eu eram una dintre cele mai bune de la noi din clasă, mingea era la mine. Trebuia să numesc un job al visurilor mele care să necesite o foaie matricolă impecabilă, urmată de o diplomă la o universitate exclusivistă, apoi toată lumea să aprobe din cap întrucât ceea ce spuneam era cât se poate de previzibil.

Deși eram inteligentă, nu reușisem niciodată să devin maestra tablei înmulțirii sau să demonstrez vreo aptitudine deosebită ca femeie de știință care lucrează cu celulele STEM, așa că printre opțiunile mele se numărau avocată, jurnalistă și profesoară universitară. Avocată: bani. Jurnalistă: interesant. Mediul academic: meritoriu. Trebuia doar să aleg una, știam asta, apoi conversația s-ar fi legat ca o centrare perfectă către cel mai agil atacant. Dar nu am putut să aleg. Am ratat pasa. Mi-am interceptat propria lovitură. (Mi-am făcut un obicei din asta, după cum veți vedea.) Pe un ton monoton și condescendent, am spus: „Ei bine, nu vreau să fac nimic altceva decât să învăț sau să

citesc, pentru că orice altceva pare îngrozitor de deprimant și lipsit de sens, iar în drum spre școală văd oameni în autobuz care merg la muncă și par al dracului de abătuți“.

Prietena mea Soph era pe ponton, lângă mine, și m-am uitat la ea căutând susținere. A făcut o grimasă încurajatoare; am interpretat-o ca pe o aprobare din partea ei de a continua, de a merge și mai departe.

Am obiceiul de a mă scărpină pe gât când sunt neli-niștită, pentru a simula dezinvoltura, ca un gest ce îmi închipui că pare a fi o inadecvare cool, și, cu siguranță, am făcut-o și atunci. Toată lumea era atentă la mine. Eram conștientă de corpul meu, de postura mea — despre care mi s-a spus că poate părea defensivă. Cu brațele încrucișate la piept, ca o cușcă. Dar ce înseamnă să fii defensiv dacă nu să fluturi din mână deasupra unui corp care se îneacă? Eram convinsă că, în orice clipă, cineva sigur își va da seama. Mi-am folosit cuvintele, inteligența, pentru a distrage atenția tuturor de la degetele mele tremurânde, pentru a-i distrage de la faptul că, în timp ce mergeam, coapsele mi se frecau una de cealaltă, indiferent cât de puțin mâncam, indiferent cât de mult ieșeam la alergat. În afara zidurilor școlii era un chin să-mi păstrez autoritatea — lipsa mea de încredere în relațiile cu reprezentanții sexului opus era corelată cu o dezumflare directă a capitalului meu uman. Între zidurile școlii însă, printre cuvinte și printre fete, reușeam, puteam să regizez spectacolul.

În acel moment, încă nu-mi pierdusem complet publicul. Îmi dădeam seama că nu eram singura care se gândește la naveta de dimineață, îmi dădeam seama că au și ele în minte fețele abătute ale femeilor în taior și fustă, încălțate cu adidași, alergând triste după autobuz. Apoi,

una dintre fetele de la internat, care părea exasperată că trebuie să explice ceva atât de simplu, a intervenit:

— Da, dar tata spune că, dacă îți iubești slujba, vei simți că nu muncești în nicio zi din viața ta.

Un cor grecesc de fete a murmurat aprobator. Fără sprijinul celor de la internat nici nu puteam spera să câștig votul popular: erau mult prea multe.

În acea clipă, am știut că eram pe cale să fiu răutăcioasă și pur și simplu n-am avut stăpânirea de sine ca să mă opresc; am cedat tentației de a-i trânti o replică tăioasă.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Este administratorul unei ferme, mi-a răspuns cu brațele încrucișate pe poliesterul în carouri al fustei, cu spatele sprijinit de picioarele băncii, cu teritoriul revendicat.

M-am uitat la Soph ca să mă asigur, să-mi confirme că pot continua să înfig lama cuțitului. Expresia ei era impenetrabilă; era clar că se hotărâse doar să observe. Avea să se uite la mine cum fac o mizerie, așa cum se întâmplase de atâtea ori. Spre deosebire de mine, Soph știa întotdeauna când să se oprească.

Asta a fost șansa mea să nu fiu meschină și nu am profitat de ea.

— Am înțeles, din păcate, tatăl tău este fie un idiot, fie un mincinos și asta e nasol pentru tine.

Și apoi am făcut o mică grimasă comică, pentru a-i transmite că nu-mi făcea plăcere să-i dau această veste proastă, dar, din păcate, cineva trebuia s-o facă.

Așa cum vă puteți închipui, lucrurile n-au ieșit prea bine. Câteva dintre fetele populare au pufnit în râs, dar majoritatea nu, pentru că, deși ceea ce spuseseam era

amuzant, nu era cool să fii o nemernică. Știam asta, îmi dădusem deja seama, dar furia mea față de perspectiva unui viitor cu muncă remunerată trebuie să-mi fi întunecat instinctul social de autoconservare. Sau, mai bine spus, am identificat oportunitatea de a încolți, supăra, deruta, așa că am profitat de ea, pentru că eram supărată pe lume și nu știam către ce să-mi îndrept furia în afară de oamenii care păreau mai mulțumiți de viața lor decât mine.

Fata de la internat era supărată; îmi dădeam seama că-i rănisem sentimentele. Soph se uita la mine cu dragoste și cu milă. Cred că așa se uita. Cel puțin așa am interpretat eu. *Of, scumpa mea, Hera, când o să înveți?* mi s-a părut că asta gândea.

Am încercat să-mi cer scuze cu jumătate de gură, dar nu internalizasem încă termenul „sistemic“ și prin urmare nici scuzele, nici explicațiile mele nu aveau rezonanța retorică pe care le-aș fi putut-o conferi câțiva ani mai târziu. Mai exact, învățasem ura de sine, dar nu învățasem modestia. De fapt, n-am spus decât că îmi părea rău că aveam dreptate.

Imediat după ce am spus ceea ce am spus, am regretat, dar era prea târziu să-mi retrag cuvintele. Apoi, înainte ca următoarea etapă a conversației să se poată desfășura, a sunat clopoțelul pentru prânz și, legate fizic de tiparele structurate ale zilelor noastre, inexorabil atrase de semnalele de convocare ca niște platouri cu sushi pe bandă, ne-am dat seama că trebuie să ne ducem fiecare la dulapul ei, pentru a ne strânge dosarele și creioanele pentru a cincea și a șasea oră. Când a trecut pe lângă mine, fata de la internat plângea înăbușit, iar prietenele ei îmi aruncau priviri letale. Mi-am ferit ochii, lipsită de incandescența

convingerii care îmi ghidase limba vitriolică cu doar câteva minute în urmă. Voiam ca scena să fie finalizată, încheiată, așa că am așteptat pe trepte până când s-a întâmplat asta.

În acea după-amiază însă, trecând pe lângă sala de clasă, am auzit-o pe profesoara mea de istorie favorită povestindu-i unei tinere suplinitoare o versiune nu chiar inexactă a schimbului de replici și, în loc să fie dezaprobatore sau serioasă, amândouă râdeau în hohote, așa că mi-a fost foarte greu să mă simt atât de vinovată pe cât ar fi trebuit fiindcă fusesem o scorpie. Până la sfârșitul orelor, cruzimea mea se transformase într-o anecdotă printre prietenii mei. Soph a fost singura care nu s-a amuzat și m-am întrebat cât de mult din mine putea vedea. Mă temeam de ce-ar putea vedea în mine în aceeași măsură în care doream cu disperare să fiu cunoscută.

În adolescență am presupus că în viață voi da peste încăperi în care voi dori să intru cu mai multă ardoare decât în cancelarie la ora prânzului, dar până acum n-a fost cazul. Fiecare dintre profesori, chiar și suplinatorii, trebuie să fi avut un fel de viață înainte de a veni aici. Și totuși toți au decis că această încăpere este ceea ce le trebuie. Eram disperată nu doar să-i impresionez pe profesori, ci și să-i cunosc. Voiam să știu care dintre ei se plăceau și pe care dintre elevi îi detestau în unanimitate. Voiam să am acces la toate anecdotele din curtea școlii din perspectiva celor a căror viață socială nu era determinată de acele anecdote. Voiam să știu de ce doamna Vale părăsise Irlanda și de ce avea întotdeauna atâta tristețe în ochi când ne afișa notele la teste pe tablă, ca pe un test Rorschach pasiv-agresiv. Voiam să înțeleg de ce domnul Simmons era atât de obsedat de E.E. Cummings — cine îl rănisese? Voiam ca toți să-mi spună sincer ce părere au despre lumea exterioară și dacă îmi recomandau să pătrund vreodată în ea.

Pe atunci, ceea ce mi-era dificil să transmit celorlalți era că fusesem sinceră când spuseseam că nu am ambiții profesionale specifice. Nu doream să am o slujbă. Evident, cu toții urma să avem nevoie de bani pentru casă și masă după terminarea școlii; am anticipat asta. Poate că pentru majoritatea dintre noi asta ar fi însemnat să facem tot

felul de lucruri pentru companii sau orice-ar implica afacurile. KPI-uri? P&L-uri? Reevaluări? Dar de ce vorbeam cu toții de parcă modul în care *voiam* să supraviețuim ar fi presupus să ne petrecem mare parte a timpului făcând ceva care nu avea nicio legătură cu formarea și dezvoltarea sinelui, o dezvoltare despre care, până în acel moment, profesorii și părinții ne spusese că e foarte importantă? De ce ar visa cineva să aibă o slujbă? Simțeam că lumea încearcă să mă păcălească. Mă simțeam ca o glumă pe care nu o înțelegeam.

Sunt conștientă de faptul că unii oameni au experiențe școlare groaznice și, prin urmare, crearea unei vieți după propriile condiții ar putea părea o perspectivă foarte atrăgătoare. Dar departe de a mă simți îngrădită de restricțiile impuse de uniformă, de orarul strict și de poarta școlii care la 8:45 îi lăsa pe dinafară pe întârziati, trebuie să recunosc că mi-a plăcut să stau în acest mic paradis, oricât de izolat ar fi părut de restul lumii. Aici nu aveam nicio obligație față de nimic altceva decât față de propria noastră învățare. Desigur, sistemul era gândit astfel încât cunoștințele noastre despre Sparta să se transfere, în cele din urmă, într-o diplomă de absolvire care să ne permită accesul la o diplomă universitară profitabilă, dar, deocamdată, dacă trăiam această parte a vieții noastre în abstract, scopul era pur și simplu să învățăm despre falanga hopliților și stratificarea socioeconomică a civilizațiilor antice și metaforele din poezia australiană și relația dintre semnele indexice ale lui Anselm Kiefer și vinovăția colectivă a Germaniei postbelice. Era o școală de fete: nu existau băieți care să ne distragă atenția de la fixațiile și bufoneriile noastre bizare. Era o școală de fete: eram nebune și geniale.

În mod dezamăgitor și confuz pentru consiliera mea, care se mândrea cu capacitatea de a „potrivi“ elevii cu viitoarele lor cariere perfecte, punându-le cinci întrebări despre interesele și obiectivele lor, am muncit din greu la școală pentru că îmi plăcea să învăț și pentru că vedeam școala ca pe un mic tărâm perfect al industriei intelectuale și al competiției, care putea acționa ca un test de turnesol pentru propriul meu potențial. Am vrut să-mi confirm bănuiala că, dacă îmi pun mintea la lucru, îi pot învinge pe toți cunoscuții mei. Voiam dovezi directe că nu sunt ca ceilalți oameni și că, dacă în viață nu am câștigat bani sau distincții profesionale, asta n-a fost din cauză că aș fi fost mai puțin capabilă decât alții, ci pentru că am ales să nu mă implic într-un sistem care prezenta carierele drept recompense.

Alții aveau să fie bogați, dar mie îmi rămânea muzica sau ceva de genul ăsta.

Mă gândeam că, dacă îi învingeam pe toți cei de vârsta mea în liceu, atunci, pe măsură ce anii ar fi trecut, și disparitatea dintre veniturile lor și ale mele ar fi crescut exponențial, sau poate dacă ei ar fi fost fericiți și mulțumiți, iar eu nu, mă puteam consola cu gândul că eram mai deșteaptă decât toată lumea. La fel ca atunci când pierdeam un meci de tenis (sau, de fapt, orice joc pe care îl jucam în copilărie) și aș fi putut câștiga dacă aș fi încercat.

În calitate de persoană care scrie aceste rânduri fără bani și fără abonament Spotify, presupun că, dacă aș fi crudă sau chiar pragmatică, m-aș întoarce la cea care eram la șaptesprezece ani și aș avertiza-o că logica ei nu îi va aduce, de fapt, nici bogăție, nici muzică. Dar nu sunt nici crudă, nici pragmatică, iar ea va afla destul